

[Christophersen.]

på, at der er sket en teknisk fejl. Jeg har fået bekræftet hos finansudvalgets formand, at man ved en teknisk fejl har undladt at rette det ændringsforslag. Vi foreslår ikke en begrænsning på 40 mill. kr., det rigtige tal skal være 20 mill. kr. Det er altså et uheld, som vi ikke har noget ansvar for.

For så vidt angår ungdomsydelsen kan jeg sige, at argumentationen for at fastholde samme bevillingstal som sidste år bl. a. er den, at vi mener, maksimumsbeløbet er for højt. Det mente vi også, da man vedtog loven for et par år siden, og det synspunkt har vi altså stadig.

Til ministerens bemærkninger om de energibesparende foranstaltningers nødvendighed kun dette, at det er vi stadig enige om. Nu siger ministeren: og folk betaler jo ikke selv. Nej, efterhånden holder de selvfølgelig op. Efterhånden sidder de og venter på den næste runde af offentlige bevillinger. Det tror jeg er en af de store svagheder ved de støttesystemer, man har kørt med de sidste par år, at nu er folk ligesom vænnet til, at hvis de bare venter til næste gang, der skal laves et politisk forlig, eller næste gang, man skal rykke ud med en beskæftigelsesplan, så kommer der nok en ny portion tilskud til reparations- og istandsættelses- og isoleringsarbejder. Det vil i virkeligheden sige, at vi fratager folk initiativet til selv at sætte ting i gang. Jeg mener, at de muligheder, der er for meget betydelige private besparelser ved gennemførelse af en isolering af beboelseshuse, måtte være et tilstrækkeligt incitament til, at folk gik i gang med det. Jeg tvivler meget på, om vi overhovedet får noget for de midler, vi i dag giver ud på disse områder.

Må jeg endelig til finansministeren sige, at det er rigtigt, at forskellen mellem venstres og regeringens syn på, hvordan finansloven burde se ud, måske ikke er så vældig stor; det ligger på disse 1.600 mill. kr., og dertil skal vi så lægge 300-400 mill. kr., som vi stemmer imod, når vi når frem til regeringens ændringsforslag. Jeg har heller ikke hermed villet sige, at de små 2 mia kr., vi taler om, er den fulde forskel i vores syn på, hvad finanspolitikken måtte kræve. Det er muligt, den kræver mere end de 2 mia kr., men vi beder regeringen betragte vores ændringsforslag som udtryk for, at vi mener, at finanslovsforslaget i hvert fald bør forbedres i dette omfang og muligvis altså i et endnu større omfang.

Til hr. Svend Andersen (Rosk. a.) skal jeg bare sige, at jeg nok synes, hans indlæg her i sidste omgang efterlod et meget klart indtryk af, hvad der er en af grundene til, at vi andre har svært ved at tage fremskridtspartiets forslag alvorligt. Jeg synes, de mange gange, hvor ordet »vrøvl« eller »sludder« blev anvendt, tydeligt understreger, at fremskridtspartiet måske selv er ved at være klar over, at besparelser på 40 mia kr. er besparelser i et sådant omfang, at de ikke kan være troværdige.

Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) var meget inde på begrebet »den kulturelle bevidsthed«, og han sagde som en kommentar til mit indlæg, at det måtte være udtryk for en mistillid til folks egen kulturelle interesse, når vi ikke turde fjerne alle de kulturelle bevillinger og overlade det til folk selv. Jeg tror, hr. Svend Andersen (Rosk. a.) ikke helt er klar over, hvad begrebet »kulturel bevidsthed« i et samfund egentlig dækker over. Det er da klart, at folk kan have en lang række private opfattelser af kunst, af forskellige former for moral osv., men det, jeg talte om, var alle de spareforslag, som fremskridtspartiet har stillet, og som ligesom tager hele det fælles fundament væk for den kulturelle udvikling i det danske samfund. Når man afvikler alle universitetsstudier, der ikke har et rent økonomisk sigte, når man afvikler en lang række kulturelle institutioner, når man pakker museumssamlinger sammen, når man holder op med at yde tilskud til teatre og til musikkonservatorier osv., når man ned-sætter støtten til biblioteker, når man lukker arkiver, og når man på en lang række andre områder ligesom fjerner det, der burde være udgangspunktet for befolkningens interesse for og arbejde med de kulturelle problemer, så fjerner man jo det, som er et fælles grundlag for kulturlivet. Man kunne i og for sig lige så godt argumentere for alle mulige andre besparelser. Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) kunne lige så godt argumentere for, at vi overhovedet ikke skulle have nogen finanslov, for man kan selvfølgelig i sidste instans anlægge det synspunkt, at vi behøver slet ikke at have noget fællesskab, for folk kan jo hver for sig klare tingene. Det er naturligvis et aldeles uholdbart synspunkt, for al historisk erfaring viser jo, at en almindelig kulturel og social udvikling forudsætter et fællesskab af et vist omfang og en fælles indsats af et vist omfang. Derfor vil jeg naturligvis fastholde, at fremskridtspartiets og hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s argumentation